

„Saját utamat járom, lassan, de biztosan- a cél felé”

A telefonkönyvben mint fafaragó szerepel. Műhelyét szemügyre véve inkább asztalos. Kenyerét a Bükki Nemzeti Parknál keresi. Ismertté természetfotói révén vált. A továbblépést a grafikák jelentették. Újabban azonban festményei teszik ismertté a nevét, amely úgy hangzik: Matyikó Tibor.

- Csupán azért szerepelek fafaragóként- adja meg a magyarázatot a Szentdomonkoson élő Matyikó Tibor-, mert annak idején így adtak ipart. Egy időben végeztem asztalosmunkát is. Talán ez volt a kezdet, az ugródeszka az alkotás felé. Válásom időszakában szerettem volna felújítani egy madarokról szóló cikksorozatomat, de a grafikák elvesztek, a feleségemnek nem volt ideje újrarajzolni, így kénytelen voltam saját magam elkészíteni. Ekkor azonban már foglalkoztam természetfotózással, bár nagyon megdrágult az eszközzükséglete. Innen továbblépés nem volt, a leszálló ágat pedig nem akartam megvárni. Ezután 1997 januárjában vettem először ecsetet a kezembe. A feladat korábban is izgatott. Fotókiállításaimon többször megjegyezték: a világ színesebb attól, mint ahogy én azt látom. Ehhez tudni kell, hogy fekete-fehérben fotóztam, s ez időnként nehezebb, mint színes képeket készíteni. Így aztán minden előképzettség nélkül leültem a festőállvány elé.

A művelet úgy kezdődik, hogy végy egy farostlemezt, csiszold le, alapozd át Xilamonnal, majd diszperziós festékekkel hordj fel rá 3-4 alapozó réteget. Aztán csiszold át az egészet, rögzítsd állványon, és végy egy ecsetet. A többi fantázia kérdése...

- Hányadik próbálkozásod járt sikerrel?
- Bármennyire hihetetlen, az első képemet sem kellett eldobni. A második pedig kiállításon szerepel. A kezdeti sikerekben sokat segített, hogy a madarak anatómiáját jól ismerem, a fotósmúltam pedig rákényszerített az alapos megfigyelésre. Semmiben sem szeretem a selejtet. Ha technikailag elakadtam, félretettem, s néhány hónap múlva, mikor az ismeretanyag elég volt hozzá, akkor folytattam.
- Lehetséges tanítómester nélkül alkotni?
- Sokat olvasok, eljárók kiállításokra. Azt mondhatnám, én ott tanulok, ahol járok, és abból, amit látok. Ebben is a saját utamat akarom járni, senkihez sem szeretnék csapódni. A közeljövőben- úgy érzem- mindenképpen kell élőben is látnom egy Paál László-képet. Ez technikailag most sokat segítene. Hasonló mértékű, fokú fejlődést szeretnék elérni.
- **Ha kész az alap, akkor álmodj meg egy tájat. Hordd fel a színeket, lehetőleg előbb az eget, a tájat, az előteret. Ha kell, a teljes kidolgozásig légy türelmes, hiszen a gyors munka következtében megrepedezhet a festék. A háttér kidolgozása után jöhet a főmotívum.**
- Környezetemben sokan tudják, hogy volt feleséged szintén ismert természetfestő körökben. Kiállításokon is szerepeltek együtt. Jelentett ez számodra valaha pozitív vagy negatív élményt?
- Ő az én legnagyobb kritikusom, bár másképp dolgozunk. Továbbra is nagyon tisztulem a munkásságát, elfogadom a véleményét és boldog vagyok, ha méltónak tart arra, hogy együtt állítsunk ki, mert akkor van keresnivalóm ebben a világban.
- Meddig lehet önerőből, saját szorgalomból eljutni éppen azon a pályán, ahol alkotók, művészek évtizedekig is tanulnak nagy mesterek „műhelyeiben”?
- Rengeteget lehet ezen a pályán tanulni. Tulajdonképpen a lehetőségek végtelenek. Az alkotás folyamatában mindig benne van a tanulás lehetősége. Az álmom az, hogy külföldi gyűjteményeket is lássak. S jól tudom azt is, hogy technikailag, a hangulat, a pillanat megragadásában még sokat kell okulnom. Ezért érzem úgy, a tanulás iránti készletés végtelen.

- **Ha a háttér elkészült, akkor láss hozzá a főmotívum kidolgozásának. Legvégül kezd el a csúcspont megjelenítését. A szem ezt a pillanatot keresi majd. Ha ez is tökéletesen sikerült, leveheted az alkotást a palettáról.**
- -S az emberek hol maradnak a képekről?
- -Ha a természetnek valaki árt, az az ember. Szerencsére ebben a háborítatlan világban az ember még idegen. Én az erdőt, a fát, a madarakat ismerem, ezt akarom festeni. Ehhez halmoztam fel a tudásanyagot, és ennek tartogatom a figyelmem, a szeretetemet.

HEVES MEGYEI HÍRLAP, 1998. NOVEMBER 7., SZOMBAT

Szuromi Rita